

Δεν υπάρχουν ποια κληρικοί ομολογητές της Ορθοδόξου πίστεως; Το αντιοικουμενιστικόν "λαλείν" και το "σιγάν"

Δημοσιεύτηκε στις Τετάρτη, 25 Ιουνίου 2014 17:53 | Γράφτηκε από τον/την dominique |

Αξιολόγηση Χρήστη: / 0

Χειρότερο Καλύτερο

Πολλά είναι αυτά που συμβαίνουν και για τα όποια άπορεί και έκπλησσεται κανείς.

Άπορεί κατ' αρχάς με τό που θά φθάση αυτό τό πνευμα

τικό κατρακύλισμα τς κοινωνίας και κπλήσεται για τό τι σχεδόν παυσαν νά πάρχουν ο πνευματικές και θικές κε άντιστάσεις, που σέ παλαιότερες ποχές λειτουργοσαν ν τμα ταν κανε τήν μφάνισί του κάποιος κίνδυνος πνευματικς παρεκτρς έκκλησιολογικής άποδομήσεως κλπ.

λλά, κε που κπληξίς φθάνει ες τά ρια το θαυμασμο, εναί για τά σα συμβαίνουν ες τόν χρον τς κκλησίας ες τους σ τομείς, κυρίως όμως εις τά θέματα που έχουν νά κάνουν με τίς σχέσεις τών Όρθοδόξων και τών έτεροδόξων αλλά και τών άλλοθρήσκων.

κατάστασις ες τόν τομέα τν διαχριστιανικν και διαθρησκειακν σχέσεων χει φθάσει σέ τέτοιο σημείο που σέ σχέσι με λίγες δεκαει πρίν, ταν κανείς φωτογραφίζτά γεγονότα και ντικειμενικά κρίν τίς καταστάσεις, ασθάνεται τι από τότε χουν περάσει χι κάποια τη αιώνες. Βεβαίως, ή οποιαδήποτε χρονική διάρκεια δέν δικαιολογεί άλλοιώσεις, παραχωρήσεις κλπ.

πειδή μως δέν μς καλύπτουν ο γενικολογίες ες τά θέματα ατά, ς βάλλωμε τόν «δάκτυλον πί τόν τύπον τν λων» και ς περάσου δοῦμε τό παρόν συγκριτικά με τό παρελθόν.

ταν Πατριάρχης θηναγόρας ες τήν «γωνία τς Γεθσημαν δινε τά φιλιά και τούς "δελφικούς" σπασμούς...» και ν γνώσει του λς τήν φρικτήν πόφασιν νά ποδοπατήσ τούς Θείους και ερους Κανόνες, προσβάλλοντας τόν μιλον τν γίων Πατέρων και, ταν μαζί σπευσαν νά πιδείξουν «γαπολογία», «γαλλομέν ποδί», σοι γευστοι τν πατρικν παραδόσεων και τς πονεμένης Ρωμηοσύνης γρυπνοι φρουροί τς ρθοδοξίας σάλπιζαν τό «κίνδυνος ν ψει». Από δέ τό γερτήριον σάλπισμα φέρετο από τήν πνοήν το Πνεύ άφυπνίζοντας τούς αγρύπνους φρουρούς, ήτοι Κλήρον και λαόν, πρωτοστατούντων τών όμολογιακων και όσιακων μορφων.

Ες τόν λαδικόν χρον πρχαν τότε μορφές, ς ο σιος Γέροντας Φιλόθεος Ζερβάκος, το ποίου τά φωτισμένα κηρύγματα και γρς κείμενα, εκτός τών άλλων, «έτσάκιζαν τά κόκκαλα» τών παποφίλων που άμνήστειαν τίς πλάνες και τίς αίρέσεις.

πρχαν μορφές, ς το ειμνήστου Γέροντος πιφανίου Θεοδωροπούλου, που με τήν δωρεάν τς σοφίας και τς συνέσεως, αλλά και διά τ σπανίου και ύψηλου χαρίσματος τής διακρίσεως που διέθετε, έκανοναρχούσε εκείνος και έσχοινοβατοῦσαν οι συνετοί αγωνιστές του Πνεύματος.

πρχε ο μολογητής ρχιμανδρίτης Χαράλαμπος Βασιλόπουλος, ο λαϊκός εροκήρυξ Δημήτριος Παναγόπουλος και ολλοι πολλοί. πρχαν τ και τόσοι, ο ποοι, οναλόγως τς οδιοσυγκρασίας και τς Χάριτος που διέθεταν, ο καθένας οποτελοσε και οναν σύγχρονον θεηγόρον παρατάξεως Κυρίου.

Θά οποτελοσε μως παράλειψι μεγάλη άν ες τό σημειον ατό δέν γινόταν εδική οναφορά ες τόν σιον οουστνον Πόποβιτς, ες τόν ατόν τς ρθοδόξου και χι μόνον γνώσεως, αλλά και ατς τς Θεολογίας και οσυχαστικς παραδόσεως και ομπειρίας, ο ποος, παρ κατ ονθρωπον παροπλισμένος λόγ τς οκτοπίσεως του και το ογκλεισμο του ες τήν εράν Μονήν Τσέλιε, οκρατοσε οψωμένο τό λάβ ορθοδόξου ομολογίας και διαπερνοσε ολώβητος και οκέραιος ονάμεσα από τίς «συμπληγάδες πέτρας»), τόν το οπαράτου Οοικουμενισμο όσον και τής δαιμονικής λαίλαπας του Μαρξισμού, που τότε είχε χειροπόδαρα δεμένο ολόκληρο τό Ανατολικό μπλόκ.

Ες τό οργον του «ο ρθόδοξος κκλησία και ο Οοικουμενισμός», που ς καταπέλτης τς Χάριτος συντρίβει τήν ψευδώνυμον γνσιν Οοικουμενισμο και δίνει τήν χαριστικήν βολήν ες τούς οθεολογήτους, ονιστορήτους και ογεύστους τς Χάριτος οκπροσώπους το Οοικουμε μαζί με τίς προσωπικές του οπιστολές, τίς ποες οπέστειλε ες τόν Πατριάρχη οθηναγόρα αλλά και ες τόν Πατριάρχη Σερβίας, οποδεικνύει ο ντως ο καθαίρετος πύργος τς ρθοδοξίας μας. Ταυτοχρόνως δέ, διά τς σθεναρς του ομολογίας οπέσεισε και οξήλειψε τό «κυλών

ἄγος»(2) τὸν σλαβικὸν ἑκκλησιῶν, ὅταν ἀπὲς ἡλισσοδεμένους ἀπὸ τοῦ «ῥυθροῦ θηρίου» τοῦ Κομμουνισμοῦ ἡναγκαστικῶς διὰ «ἑκπροσώπων» τῶν ἡρωθῶσαν τὸ «intercommunio», δηλαδὴ τὴν διακοινωνία, διὰ τῶς παραχωρήσεως τῶν ἡρῶν Μυστηρίων καὶ δὴ τῶς Ἐκοινωνίας εἰς τοὺς Παπικοὺς, πρῶγμα πού συνέβη μὲ τὴν Ρωσικὴ ἑκκλησία. ἄντως τραγικὴς σελίδες τῶς ἡρθοδόξου ἑκκλησίας καὶ Ἐκκλησιολογίας, πού ὁ Θεῖος Δομητῶρ διὰ τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν ἄς μὴν ἐπιτρέψη καὶ πάλιν νὰ ἐπαναληφθοῦν.

Ἄλλὰ ἡκτὸς ἀπὸ τῶν ἡγωνιστῶν ἡπῶρχαν ἡπίσκοποι! ἡπίσκοποι, Μητροπολῆτες πού «ἡπί σκοπόν» ἡγρυπνοῦσαν, ἡχι μόνον ἡπί τοῦ τῶν διακοινοῦσαν ἐντὸς τῶν γεωγραφικῶν ὀρίων τῆς Μητροπόλεως τῶν, ἀλλὰ καὶ γιὰ ὀλόκληρον τὴν ὄππου γῆς Ἐκκλησίαν!

Ἐδικῶς ἡμως θὰ πρέπῃ νὰ ἡναφερθοῦμε εἰς τὴν μαρτυρίαν τοῦ ἡγιωνύμου ἡρους τοῦ ἡθῶ. Ἐς τὴν μαρτυρίαν καὶ ἡμολογίαν τῶν ἡγιῶν πατέρων, τὴν **καθολικὴν ἡμολογίαν καὶ μαρτυρίαν** εἰς ἡλην τῶν τῶν ἡκτασιν, ἀπὸ τοὺς κοινοβιάτας καὶ ἡδιορρυθμίτας ἡως τοὺς Κελλιῶτα αὐτοὺς τοὺς μεμονωμένους ἡσυχαστάς, ὄπως τοὺς Γέροντες Παῖσιον, Γαβριὴλ Διονουσιάτην, Θεόκλητον Διονουσιάτην, κ.λ.π.

Διαπιστώνομε λοιπὸν πῶς τότε οἱ ἡγιῶρες πατέρες, σὲ θέματα Πίστεως, καὶ Ἐδικῶς εἰς ἀπὸ τῶν ἡχουν νὰ κάνουν μὲ τὴν λεπτὴν συνείδησιν μοναχῶν, σὲ θέματα ἑκκλησιολογίας καὶ σὲ σχέσι μὲ τὰ ἡρια τῶς ἑκκλησίας πού προσδιορίζουν τὰ Δόγματα καὶ οἱ ἡεροὶ Κανόνες, ἡλλὰ καὶ ἡ ἡφορῶ εἰς τὴν συναναστροφὴν τῶν Ποιμένων καὶ Πατριαρχῶν μὲ τὸν συρφετὸν τῶν κακοδόξων καὶ ἀπρετικῶν, οἱ ἡγιῶρες πατέρες ἡσαν προσεκτικοὶ καὶ ἡλεγχαν τὴν κατάστασιν προσέχοντας ἀκόμη καὶ ἐκεῖνα πού ἀρκετοὶ σῆμερα θεωροῦν ὡς λεπτομέρειες καὶ ἀσήμαντα.

Θαυμάζει κανεῖστὴν ἡκριβῶ γνῶσιν τῶς ἑκκλησιαστικῶς ἡστορίας, μὰ καὶ τῶς ἡδιαίτερες ἡπισημάνσεις μὲ τῶς ἡποῶες ξεσκέπαζαν τὸ ἡῶ. «Ἐθναγορείων ἀπόψεων» καὶ ἐσκόρπιζαν εἰς τὸν ἄερα τὰ πλανεμένα ψευδοσυναισθήματα τῆς δῆθεν «ἀγάπης».

Ἄλλὰ δὲν εἰναι μόνον οἱ συλλογικὴς εἰπρεπεῶς καὶ σοβαρὴς ἡμολογιακὴς ἡντιδράσεις ἡς πρὸς τὴν λαίλαπα τοῦ Ὀπκουμνισμοῦ, πού ἡ ἡμφάνισί τῆς καὶ ἡρριχνε τὰ παμφλάζοντα κύματα τῶς πλάνης διὰ συγκεκριμένων προσώπων, τὸ σημαντικώτερον καὶ σπουδαιότερον εἰναι τὸ ἡντιδράσεις καὶ τὰ μέτρα πού ἡλαβαν τότε οἱ πατέρες **ἡκαθολικὸ ἡχαρακτῶρος καὶ ἡντὸς ἡκκλησίας** Τὸ ἡγιον ἡρος τότε ἡπί Πατριαρχίας Ἐθναγόρου σύσσωμον ἀντέδρασε καὶ ὡμολόγησε ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον τὴν Ὀρθοδοξίαν! (Ἡ ἡ. Μονὴ Βατοπαιδίου τότε ἀπείχε δὲ εἶχε λειψανδρία).

Μελετῶντας λοιπὸν κανεῖστὰ γεγονότα τοῦ ἡντιοικουμνιστικοῦ ἡγῶνος πού ἡλαβαν ἡώραν, διαπιστώνει μὲ χαρὰ γιὰ ἡκείνην τὴν ἡποχὴν καὶ ἡλῶπιν γιὰ τὴν ἡδικὴν μας ἡτι οἱ ἡντιδράσεις τῶν ἡρθοδόξων πιστῶν ἡσαν ἡχι κάτι τὸ σπάνιον καὶ ἡ ἡξαίρεσις, ἡπως συμβαίνει εἰς τῶς ἡμῶς ἡλλὰ ἡ κανόνας. Τότε, ἡντιδροῦσε ἡλόκληρο τὸ Σῶμα τῶς ἑκκλησίας, κλῶρος καὶ λαός, δὲ τὸ ἡρθόδοξοι, καὶ μάλιστα εἰς τὸν ἡλλαδικὸν ἡχῶ θεωροῦσαν ἡερὴ τους ἡποχρέωσι καὶ ἡερό τους καθῶκον νὰ ἡμιλήσουν, νὰ ἡντιδράσουν, νὰ ἡμολογήσουν, νὰ ἡγωνισθοῦν καὶ νὰ ἡπερασι τὴν Πίστι πού παρέλαβαν ἀπὸ τοὺς προγόνους τῶν. Καὶ τονίζομε τὸν ἡρο τῶς ἡλλαδικῶς ἑκκλησίας, δὲ τὸ κείνη τὴν ἡποχὴ ἡλα τὰ ἡρθόδοξα κράτη τοῦ «ἡνατολικοῦ μπλόκ» ἡστέναζαν κάτω ἀπὸ τὸ βαρὺ πέλμα τοῦ «ῥυθροῦ θηρίου» τοῦ Κομμουνισμοῦ, καὶ ἡνελεύθεροι ἡντες οἱ ἡρῶ τῶν κρατῶν ἡκείνων ἡταν ἡδύνατον νὰ ἡκφράσουν τὴν ἡντίθεσιν τῶν καὶ τὴν διαμαρτυρίαν τῶν. ἡτσι, τὸ πλήρωμα τῶς ἡλλαδικῶς ἑκκλησίας, ἄλλη μὴ φορά, ἐσήκωνε εἰς τοὺς ὡμους τοῦ τὸν ἡγῶνα τῆς Ὀρθοδόξου ὡμολογίας καὶ ἀντιστάσεως ἐναντίον τῆς παναιρέσεως τοῦ Ὀικουμνισμοῦ.

Ναί, ἡτσι ἡχουν τὰ πράγματα. ἡκεῶ ἡμως πού τὸ θέμα τῶς διαμαρτυρίας εἰχε φθάσει εἰς τὰ ἡψη καὶ οἱ πατέρες τὸ ἡνοιωθαν πλέον ἡς τρὸς καὶ ἡς καίριον σημεῖον πνευματικότητος πού κρίνει τὴν ἡρθόδοξον ἡπόστασιν καὶ ἀπὸ τὴν ταύτην τὴν σωτηρίαν τοῦ ἡνθρώπου, τονίζομε ἡπογραμμίζομε ἡτι ἡταν ἀπὸ τὸ ἡγιώνυμον ἡρος, τὸ Περιβόλι τῶς Παναγίας, τὸ ἡποῶον, σύσσωμον καὶ «ἡν ἡνὶ σῶματι-στόματι καὶ μῶ καὶ ἡντιδροῦσε παντοιοτρόπως καὶ ἡμολογοῦσε πατερικῶ τῶ τρὸπῶ, τινάσσοντας εἰς τὸν ἡέρα ἡλα τὰ οἱκουμνιστικὰ θέατρα καὶ παραστάσεις ἡθναγόρου καὶ τῶν ἡλίγων συμπαραστατῶν του. ἡτσι λοιπὸν παραλλάσσοντας τὸν λόγον τοῦ ἡπροστόλου Παύλου «...Ὀπαι δὲ μοὶ ἡστιν ἡάν εἰναγγελίζωμαι» (Ἐκορινθ. θ' 16), θὰ μπορούσαμε νὰ ποῦμε ἡτι οἱ ἡγωνιστῶς πατέρες τότε ἡλεγαν «Ὀπαι δὲ μοὶ ἡστιν ἡάν μὴ ἡμολογῶ προασπίζωμαι τὴν πίστιν».

Ἀπὸ τὰ καὶ πολλὰ ἡλλα ἡπέγραφαν καὶ ἡμολογοῦσαν ἡπί Πατριαρχίας ἡθναγόρου οἱ ἡγιῶρες πατέρες πρὶν λίγες μόνον δεκαετίες ἡμολογουμένως συγκινεῖται κανεῖς ἀπὸ τὴν διάκρισιν, ἡλλὰ καὶ τὴν παρρησίαν τῶν. Διακρίνει τὸν πόνο, ἡλλὰ καὶ τὸ ἡμετάθετον εἰς τῶς δογματικὴς καὶ ἀποφάνσεις τῶν ἡγίων Πατέρων.

Διερωτῶμεθα, ἡχει καμμίαν σχέσιν ἡκείνη ἡ ἡποχὴ μὲ τὴν σημερινὴν; Ἐρῶσκομεθα εἰς ἡλλον ἡρος, ἡ εἰς ἡλλον πλανήτην; ἡς ἡπαντὴ ἡγιορεῖτες πατέρες...

Σῆμερα, ἡπάρχουν κάποιοι «ἡσιοι» πατέρες οἱ ἡποῶοι ἡρνοῦνται νὰ δοῦν καὶ νὰ γνωρίσουν τὴν πραγματικὴ ἀπὸ τὴ ζῶντας μέσα εἰς ἡν τῶς ἡλλοιώσεως τῶν γεγονότων, ἡστε, ἡς ἡλλος ἡ ἡωνῶς, νὰ καθεύδουν «ρέγγοντες εἰς τὴν κοίλην τοῦ συνειδησιακοῦ τῶν σκάφους» (ἡων 5), ἀντὶ νὰ εἶναι ἡγρυπνοὶ καὶ ἀτρόμητοι ὡμολογητῶς.

ἡπίσης ἡπορεῖ κανεῖς καὶ μὲ τὴν ἡθωότητα ἡρισμένων ἡλλων καλῶν κῶγαθῶν πατέρων πού δείχνουν νὰ πιστεύουν τὰ ἡσα ἡντηχοῦν εἰς τὸ

τους και παραμένουν □παθε□ς δικαιολογ□ντας την κατάσταση τ□ς □νχου μακαριότητος τωνστηριζόμενοι ε□ς τό Γραφικόν χωρίον «□νήρ □κ πιστεύει παντί λόγ□...». (Παροιμ. ΙΔ´ 15), δηλαδή □ □πονήρευτος □νθρωπος πιστεύει □,τι το□ λέγουν. □ντί νά □πιτρέψουν ε□ς τόν σφηνω λογισμόν των νά δεχθῆ ὅτι «κάτι τό διαφορετικόν ἐφύτρωσεν» εἰς τό Περιβόλι τῆς Παναγίας.

Πο□ ε□ναι τά «□μολογιακά» □ειθαλ□□νθη το□ □ρους; Μετηλλάχθησαν σέ χορταράκια, □ξηράνθησαν, □μείχθησαν μετά ζιζανίων, □φύτρωσαν □ κλπ., πού πληγώνουν τίς καρδιές τῶν πιστῶν;

□πίσης, □κτός τ□ν □λλων □χομε τήν □μφάνιση νέου φαινομένου και □κτός □γίου □ρους: Π□ς, □λήθεια, νά □ρμηνεύσ□ κανείς α□τό τό φαινόμεν □πό τήν μία νά ξετυλίγωνται και νά ξεφυλλίζονται ο□ περγαμηνές τ□ς «Παρακαταθήκης» □ναντίον το□ Ο□κουμενισμο□, □πό τήν □λλη, συγχρόνως νά διοργανώνουν □κδρομές και □πισκέψεις ε□ς ο□κουμενιστικά «πρωτοκλασάτα» στελέχη «σύν π□σι το□ς τέκνοις», □πογραμμίζον «... ἰδοῦ ἐγώ και τά παιδία ἃ μοι ἔδωκεν ὁ Θεός».

Και μέσα σέ □λα α□τά τά □νερμήνευτα πού συμβαίνουν □ναφύεται και πάλιν τό □ρώτημα: Πο□ ε□ναι σήμερα ο□ γνήσιες φωνές διαμαρτυρίας □μολογίας; Γιατί □σίγησαν α□τές ο□ φωνές και ο□ κατά τά □λλα λαλίστατοι ποιμένες τώρα □φραξαν τό στόμα τους; Τί συνέβη; Τόσο πολύ λοιπ μίασμα το□ Ο□κουμενισμο□ □χει □πνευρώσει □λους, και τούς □γιορείτες πατέρες, και τόσο πολύ ο□ «ψεκασμοί» τ□ς συμπροσευχ□ς και τ□ς «□γάπης» παρέλυσαν τά νε□ρα τ□ς □ρθοδόξου □ντιστάσεως; Τόσο πολύ ο□ καρδιές □δειασαν □πό τόν ζ□λον το□ Θεο□ και □γιναν παγῶ ἔνεκεν σεβασμοῦ και «ἀγάπης» προσώπων ἔνεκεν τοῦ καταραμένου και ἐνόχου ἐφησυχασμοῦ;

Ποῖος □λήθεια τώρα θά □ναδειχθ□ στρατιώτης, □γωνιστής και □μολογητής τ□ς □ρθοδοξίας; □ραγε τό Περιβόλι τ□ς Παναγίας θά □ναδειχθ□ □νά □ναντι τ□ς πλήμμυρας το□ □παράτου Ο□κουμενισμο□; □λλά, και □ντός και □κτός □ρους, ποιοί ρασοφόροι θά □ψώσουν τό □νάστημά των και θι σέ κάποιους τό Προδρομικόν «...οὐκ ἔξεστί σοι...» (Μαρκ. ΣΤ´ 18).

Γιατί α□τή □ παραλυσία σήμερα, α□τές ο□ □μολογιακές □γκυλώσεις και ο□ μερικές □ □λικές ναρκώσεις, □χι μόνον □κ μέρους τ□ν □γιορειτ□ν, □ ἐκ μέρους ὄλων τῶν Ὁρθοδόξων πιστῶν;

□ρωτο□με λοιπόν και πάλιν: Πο□ ε□ναι σήμερα ο□ γνήσιες φωνές διαμαρτυρίας και □μολογίας □χι μόνον □κ μέρους τ□ν □γιορειτ□ν, πού ε□να και θέσει φύλακες □γρυπνοί, □λλά και □κ μέρους □λων τ□ν □ρθοδόξων πιστ□ν □που γ□ς και □δίως τ□ν □λλαδιτ□ν; Και □ταν λέγωμε □ διαμαρτυρίας, δέν □ννοο□με ξέψυχες φωνές και ξεθωριασμένες □ντιδράσεις. Δέν □ννοο□με χλιαρές καταστάσεις, πού προκαλο□ν τήν διαμαρτυ και □πιφέρουν τήν □ποστροφή το□ □δίου το□ Θεο□, □πως ε□ς τήν περίπτωσι το□ □πισκόπου Λαοδικείας, γιά τόν □πο□ον λέγει □ Γραφή « χλιαρός ε□, και ο□τε ζεστός ο□τε ψυχρός, μέλλω σε □μέσαι □κ το□ στόματός μου» (□ποκ. Γ´ 16). □ννοο□με νά □ψωθο□ν διαμαρτυρίες □πό □λε □ς φωνή □δάτων πολλ□ν» (□ποκ. Α´ 15) και νά γραφο□ν κείμενα τά □πο□α θά □κτινάσσουν και θά κονιορτοποιο□ν τά νόθα κατασκευάσματα κοινῶν δηλώσεων μεταξύ Ὁρθοδόξων και αἰρετικῶν (Σαμπεζύ, Μπαλαμάντ, κλπ.).

□ς μήν □σχυρισθ□, δικαιολογηθ□ κλπ. δέ κανείς □τι □ □λεγχος τ□ς □ληθείας θά □δηγήσ□ ε□ς σχίσματα. □χι, δέν συμβαίνει □τσι. Και δέν συ διότι □ννοε□ται □τι □πορρίπτομε κατηγορηματικ□ς τίς σχισματικές και □λλοπρόσαλλες καταστάσεις το□ □κκλησιαστικο□ κατακερματισμο□. Δέν θά κάνωμε τήν χάριν ε□ς τούς α□ρετικούς και ε□ς τόν Διάβολον("□παγε □πίσω μου") νά περιπέσωμε ε□ς σχίσμα **αἰώνας και □μολογία πάντοτε και μόνον □ντός □κκλησίας.** Μ□ς λέγει □ □γιος □ωάννης □ Χρυσόστομος: **□ν σ□μά □σμεν, ο□ σ□μα κεφαλ□ς, ο□ κεφαλή σώματο χωρίζεται»** (P.G. 52, 430)

Και, □πί τέλους, γιά νά δείξωμε και νά □ποδείξωμε □τι □πορρίπτομε τά □σωτερικά και □κριτα ζηλωτικά σχίσματα, θά πρέπ□ νά διέλθωμε «Καυδιανά δίκρανα»(3); Δέν □ρκε□ λοιπόν □τι κατά τόν Ψαλμωδόν «...χείμαρρον δι□λθεν □ ψυχή □μ□ν...»; (Ψαλμ. ΡΚΓ´ 4). Δέν ξεχείλισε □κόμ κρατήρας τ□ς □ν προκειμέν□ κακ□ς νοουμένης □ωβείου □πομον□ς και τ□ς □διακρίτου □πακο□ς; Χάσαμε□κόμη και τό «καιρόν γν□θι». □φήρμοζαν ο□ πρόγονοί μας; Μ□ς διαφεύγει λοιπόν □τι □χι □πλ□ς ε□ναι καιρός πού □πιβάλλεται □ □φύπνισις, □ διαμαρτυρία, □ □λεγχος □πιτάσσουν ο□ □εροί Κανόνες; □ νομίζομε □τι θά ε□ρισκώμεθα α□ωνίως □πάνω ε□ς τήν γ□ν και □τσι θά □χωμε χρυσές ε□καιρίες πρῶς □μολο ἀποκαλύπτει ὁ Χριστός: «Π□ς ο□ν □στις □μολογήσει □ν □μοί □μπροσθεν τ□ν □νθρώπων, □μολογήσω κ□γώ □ν α□τ□ □μπροσθεν το□ πατρός □ν ο□ρανο□ς· □στις δ□ □ν □ρνήσηταί με □μπροσθεν τ□ν □νθρώπων, □ρνήσομαι α□τόν κ□γώ □μπροσθεν το□ πατρός μου το□ □ν ο□ρανο□´ 32-33).

Τονίζομε □τι βεβαίως ε□ς τό □γιον □ρος □πάρχουν και □ρισμένοι πατέρες ο□ □πο□οι □γωνίζονται τόν καλόν □γ□να τ□ς Πίστεως □γωνιο□ν γιά τά τεκταινόμενα. Ποικιλοτρόπως διαμαρτύρονται και □ φωνή τους □κουομένη στηρίζει ψυχές. Α□τοί λοιπόν ο□ πατέρες, φάροι τῆς Πίστεως, ἀποτελοῦν τά στηρίγματα και τούς ὁδηγούς μας εἰς τόν ἀντιοικουμενιστικόν και ὄχι μόνον ἀγῶνα.

Τό □διο δέ συμβαίνει καί □κτός □γίου □ρους μέ □ρισμένους □πισκόπους, πατέρες κλπ. □λίγοι μέν □λλά □ φωνή τους □κούεται κ
ἀφυπνίζει, ὅπως συμβαίη καί μέ ὠρισμένους θεολόγους, λαϊκούς, κλπ.

Δυστυχ□ς □μως πρέπει νά τό □μολογήσωμε □τι ε□ναι □λάχιστοι α□τοί ο□ γνήσιοι □μολογητές κολλυβάδες τ□ν □ποιών □ □νόθευτ
ἀκέραιος λόγος ἀκούεται καί ἀφυπνίζει τίς συνειδήσεις τῶν πιστῶν.

Πόσο δίκαιο ε□χε □κε□νος πού □πεστήριξε □τι τόν Χριστό, στόν κ□πο τ□ς Γεθσημαν□, δέν τόν □ρνε□ται τόσον □ □ούδας καί δέν συλλαμβάνει
□πό τό προδοτικό φιλί, □σον τόν προδίδουν ο□ τρε□ς μαθητές πού □ρνο□νται νά □ποδιώξουν □πό τήν □παρξίν των τόν □πνο. □πάρχει □ντί
□τι ε□ς τούς χαλεπούς καιρούς μας ο□ προδοτικοί □σπασμοί □λονέν καί περισσότερο α□ξάνουν καί □τι βυθιζόμεθα ε□ς □πνον □λο καί περισσ
□τι ο□ στρατι□τες καί τό πλ□θος πού □ρχονται για νά συλλάβουν τόν □ησο□ν ε□ναι περισσότεροι □πό ποτέ □λλοτε; Καί □τι δυστυχ□ς □ Μα(β)
το□ συμβιβασμο□ καί □ Μανδραγόρα(4) το□ συμφέροντος καί το□ □φελιμισμο□ □χουν σφραγίσει πλέον τούς μυωπάζοντας □φθαλμούς τ
πιστῶν;

Καί λόγ□ το□ □τι □πό τόν πολύν □πνο τ□ς ραθυμίας, τ□ς □ποστασίας, καί γενικά τ□ς □μαρτίας, φαίνεται πώς □μβλύνθησαν ο□ □φθαλμοί □
□γγίζουν τήν πλαδαρή καρδιά μας τά λόγια πού □πευθύνει □ Ε□αγγελιστής □ωάννης πρὸς τόν □πίσκοπον Λαοδικείας «... κολλύριον □να □γχιρί□
□φθαλμούς σου □να βλέπ□ς». (□ποκ. Γ´ 14-18), δηλαδή, □πως λέγει καί ε□ς τόν Λαοδικείας, □πιβάλλεται ο□ □φθαλμοί μας πάντοτε νά ε□ναι
□μπρός ε□ς τήν □λήθεια. □πίσης λέγει □ Ε□αγγελιστής □ωάννης «□ □χων ο□ς □κουσάτω τί τό Πνε□μα λέγει τα□ς □κκλησίαις» (□ποκ. Γ´ 6,
ἐκεῖνος πού ἔχει πνευματικό ἐνδιαφέρον καί αἰσθητήριο, ἄς ἀκούσῃ τί λέγει τό Ἅγιον Πνεῦμα στίς Ἐκκλησίες.

□κε□νο πάντως πού χρειάζεται νά □πισημανθ□ ε□ναι □ παγίατακτική τ□ν «□ρθοδόξων» ο□κουμηνιστ□ν. Καί α□τή □ τακτική □γκείται ε□
□λίσσωνται □ναλόγως τ□ν προσώπων καί τ□ν καταστάσεων μέ τελικό στόχο βεβαίως τήν □πικράτησιν α□το□, το□ Ο□κουμηνισμο□. □ννοο□με
α□τό πώς □ταν ο□ «□ρθόδοξοι» ο□κουμηνιστές ε□ρίσκονται □μπρός ε□ς ο□κουμηνιστικόν □κροατήριον δείχνουν νά □σοπεδώνουν τά πάντα, ξει
□πό φιλοφρονήσεις καί δ□ρα □ως συμπροσευχές καί σχεδόν συλλείτουργα κλπ., πράγματα πού □παγορεύουν καί καταδικάζουν ρητ□ς κ
κατηγορηματικ□ς ο□ □εροίΚανόνες.□μφανίζονται λοιπόν □χι □πλ□ς φέροντες τά «□ρωματισμένα τους ράσα», □λλά □νδεδυμένοι καί α□τά τά
□μφια, τά □πο□α □νεκεν τ□ν □παραδέκτων α□τ□ν □λισθημάτων τά καταντο□ν □νίερα, πού δέν θυμίζουν παρά κακόγουστες «θεατρικές στο
□τανπάλιν τά □δια α□τά «□ρθόδοξα» ο□κουμηνιστικά πρόσωπα ε□ρεθο□ν □μπρός σέ ε□σεβε□ς ψυχές, μέ φόβον Θεο□ καί γν□σιν τ□ν
Δογμάτων καί τ□ν □ερ□ν Κανόνων, τότε □ναδεικνύονται βασιλικώτεροι το□ Βασιλέως. □ντως, τούς □πονέμεται □σκαρ □θοποιίας... □μως, ει
α□τούς □ρμύζει □ λόγος το□ □ποστόλου Παύλου: «Ο□ δύνασθε ποτήριον Κυρίου πίνειν καί ποτήριον δαιμονίων· ο□ δύνασθε τραπέζης Κυρ
μετέχειν καί τραπέζης δαιμονίων. □παραζηλο□μεν τόν Κύριον; μή □σχυρότεροι α□το□ □σμεν;» (Α´ Κορ. ι´ 21-22). Ε□ναι τόσο ξεκάθαρος
συγκλονιστικός ὁ λόγος αὐτός ὥστε δέν χρειάζεται κἄν μετάφρασις.

□ στρατευομένη □γία το□ Χριστο□ □κκλησία □χει κληθ□ □πό το□ Θείου Α□τ□ς Δομήτορος νά συμβάλλ□ □ποφασιστικά ε□ς τήν διαφύλα
διασφάλισιν καί διακήρυξιν τ□ς □νοθεύτου □ρθοδόξου Πίστewς καί παραδόσεως ε□ς □λον τόν χ□ρον τ□ς □ρθοδοξίας πρὸς □γιασμόν καί σωτηρ
τ□ν μελ□ν Της. □ □γία μας □κκλησία διακυβερν□ται □πό τό □γιον Πνε□μα καί □ □κάστοτε □εραρχία □χει κληθ□ νά □φαρμόζ□ τούς Θείους καί □
Κανόνες, ο□ □πο□οι □κφράζουντό θέλημα το□ Θεο□. □,τιδήποτε □ντίθετο μέ τήν παράδοσι τ□ς □ρθοδοξίας δέν ε□ναι πρ□ξίς μαρτυρίας
προδοσίας. Ο□ □πίσκοποι δέν ε□ναι α□τόνομοι, α□τοδύναμοι - □ν καί □ρισμένοι □τσι τείνουν νά διαμορφωθο□ν -, δέν ε□ναι κοσμικοί □ρχο
□ξουσίαν κυριάρχου. □χουν πνευματική □ξουσία καί πρέπει νά προσφέρουν διακονία καί θυσία. Νά ε□ναι ταπεινοί θεράποντες καί νά βιώνουν
ιδεῶδες τοῦ ποιμένου καί ἐπισκόπου «... Ὁ ποιμὴν ὁ καλὸς τὴν ψυχὴν αὐτοῦ τίθησιν ὑπὲρ τῶν προβάτων...» (Ἰωάν, Ι´ 11-12).

□ταν τό □πισκοπικό λειτουργήμα παραμέν□ ε□ς τό □ψος του, φέρει τήν □ναγέννησι, □ν□ □ κατάπτωσις το□ □πισκοπικο□ □ξιώματος φέρ
□ποσύνθεσι. Ο□ □πίσκοποι δέν πρέπει νά □νταλλάσσουν τήν ψυχὴν των μέ τίποτε, ο□τε νά παρασύρωνται □πό τήν κοσμικήν α□γλην καί λάμψι
κοσμικές δόξες, τό χρ□μα, κλπ., πού φέρουν σκοτισμό καί τύφλωσι, καί δέν □δηγο□ν ε□ς τήν πνευματική σωτηρία. Ο□ □πίσκοποι α□ρου
σταυρόν τους πού □κολουθε□ τήν □δόν το□ θριάμβου το□ □ναστάντος Χριστο□, □ □πο□ος, διά μέσου τ□ν α□ώνων, πολλές φορές □χει προδ
αίρετικούς ἐπισκόπους, πατριάρχες, κλπ.

□πίσκοποι πού συμβιβάζονται, πού □διαφορο□ν, □μελο□ν, □ μένουν □παθε□ς,□διάφοροι θεατές,κλπ., σέ θέματα Πίστewς, ε□ναι □νοχοι □
προδοσίας τ□ς □ερ□ς □ποστολ□ς των, □πως □ναφέρεται ε□ς τούς □ποστολικούς Κανόνες: «□πίσκοπος □ Πρεσβύτερος □μελ□ν το□ Κλήρω
λαοῦ, καί μή παιδεύων αὐτούς τήν εὐσέβειαν, ἀφοριζέσθω· ἐπιμένων δέ τῇ ἀμελείᾳ καί ραθυμίᾳ καθαιρείσθω». (Κανῶν´ ΝΗ´ Ἀγίων Ἀποστόλων).

Τονίζομε□τι □πάρχουν ε□ς τήν □κκλησίαν καί □ρισμένοι □ξιοι □πίσκοποι, □ντως ποιμένες καλοί καί □χι «μισθωτοί»! Ε□ναι □κε□ν

ταπεινοί θεράποντες πού προσφέρουν θυσία. □κε□νοι, πού μέ τόν πύρινον καί γνήσιον πατερικόν λόγον των κηρύσσουν Χριστόν κα το□τον □σταυρωμένον καί □νασάντα, □φυπνίζουν τούς πιστούς καί συμβάλλουν ε□ς τόν □γιασμόν καί τήν σωτηρίαν α□τ□. Όπως □πάρχουν καί □ξιοι □γωνιστές, ποιμένες, πνευματικοί πατέρες, μοναχοί, μοναχές. Ε□ναι □κε□νοι πού □γωνίζονται μέ τόν πατερι λόγον των, □φυπνίζουν καί βοηθο□ν ψυχές καί μυστικ□ς πάσχουν, συμπάσχουν, πονο□ν καί προσεύχονται, □χι μόνον γιά τήν προσωπική τους μετάνοια καί σωτηρία, αλλά καί ύπέρ έλέους καί σωτηρίας όλου του κόσμου.

Καί βεβαίως υπάρχουν καί λαϊκοί, θεολόγοι καί άλλοι μέ πλούσιο πνευματικό άγώνα καί πόνο.

□ □ποχή μας ε□ναι □ποχή □κκοσμικεύσεως καί γενικ□ς καταπτώσεως □θ□ν, θεσμ□ν □ρθο□ □κκλησιαστικο□ φρονήματος καί χρήζει φων□ν □σ φλογερών, πλήρεις Πνεύματος Άγίου καί δυνάμεως γιά νά ξυπνήσωμε άπό τόν ύπνο τής άκηδίας.

Ο□ □ρθόδοξοι πάντοτε πρέπει νά □γρυπνο□με, μαζί μέ □ξίους ποιμένας καί □πισκότους, μέ □ξίους πνευματικούς πατέρας, κλπ., □στε νά □πιτρέψωμε ε□ς κανέναν Πάπα Ρώμης, □νεκεν δ□θεν «□γάπης», νά στήσ□ τίς «Βατικανίζουσες» παγίδες του. □λα α□τά ε□ναι πλεκτάνες, Δοι □πποι, θέατρα, παραστάσεις, κλπ. □λα ε□ναι καλά σκηνοθετημένα, κατασκευασμένα καί στημένα γιά νά ε□σέλθ□ «α□ρετικόν □λάθητον» αίρετικός δαίμων καί αυτοκατάκριτος Πάπας εις τά Άγια τών Άγιών.

Μήν ξεχν□με □τι □προδότης α□ρεσιάρχης Πάπας τ□ς Παπικ□ς α□ρέσεως, □πό □πίσκοπος Ρώμης πού □το □πέλεξε τήν □γκόσμιο βασιλεία κα Ο□ράνιο γιά νά γίν□ Κοσμοκράτωρ - Δαιμονοκράτωρ, καί διά τ□ς □κπτώσεως συνέβαλε ε□ς τήν διάσπασιν τ□ς Χριστιανοσύνης καί ε□ς τά πλ άλλα έγκλήματα...

Ο□ Παπικοί περισσότερον □πό χίλια □τη □ρνο□νται τήν μετάνοιαν καί τήν □πιστροφήν των ε□ς τήν Μητέραν □κκλησίαν. Ε□ς □πίρρωσιν δέ ε λόγος το□ Θεο□ □ναφέρει χαρακτηριστικά: «Α□ρετικόν □νθρωπον μετά μίαν καί δευτέραν νουθεσίαν παραιτο□, ε□δώς □τι □ξέστραπται □ τοιο□ άμαρτάνει ών αυτοκατάκριτος» (Τιτ. Γ´, 10-11).

□ταν λέμε □τι δέν □φίσταται θέμα «□νώσεως», κάποιιοι μ□ς □ποκαλο□ν «σκοταδιστές», φανατικούς, □χθρούς τ□ς □γάπης καί τ□ς □νόητο Χριστιανοσύνης. □λα α□τά θά □σχυαν□άν δέν □πιθυμούσαμε τήν □ν μετανοί□ □πιστροφή τ□ν α□ρετικ□ν καί τήν □πανένωσιν των. Γιά τόν λόγον □ □κκλησία μας δέεται καί προσεύχεται □καταπαύστως σέ κάθε Θεία Λειτουργία γιά τήν □πιστροφή καί συνένωσιν □λων τ□ν μακράν καί □κι Αύτης εύρισκομένων: «□πέρ... τ□ν □γιών το□ Θεο□ □κκλησι□ν καί τ□ς τ□ν πάντων □νώσεως» καί «τούς πεπλανημένους □πανάγαγε καί σύναψο □γί□ σου Καθολικ□ καί □ποστολικ□ □κκλησί□» (ε□χή τ□ς Θ. Λειτουργίας το□ Μ. Βασιλείου), δηλαδή γιά τήν □νωσι □λων καίτ□ μετανοί□ □πιστροφή πάντων τ□ν α□ρετικ□ν ε□ς τήν Μίαν □γίαν Καθολικήν καί □ποστολικήν □κκλησίαν. □ □πανένωσις □λων τ□ν χριστιαν□ν μ νά γίνη μόνον έν Άληθεία, καί ή Άλήθεια είναι μόνον ό Χριστός, μόνον ή Όρθοδοξία. Δέν υπάρχουν συμβιβασμοί Όρθοδοξίας και αίρέσεως.

□ Παπισμός □μμένει □μετανόητος ε□ς τās α□ρετικές πλάνας του καί μέ «Βατικανίζουσα» πολιτική καί διπλωματία προβάλλει καί χρησιμοποιε□ παγίδα πού είναι ό δήθεν «θεολογικός διάλογος», ό διάλογος τής «αγάπης», ή οικουμενική κίνησης διά τήν ένωσιν τών εκκλησιών, κλπ.

Καί ε□ναι □κρως □πικίνδυνον, □παράδεκτον καί □νεπίτρεπτον ο□ προσπάθειες πού κάνουν □ρισμένοι, □κόμη καί κληρικοί, λαϊκοί θεολόγοι, φιλοοικουμενισταί, □νεκεν τ□ς περιβόητης «□γάπης», □στε νά □πιτευχθ□ν ο□ «παπικο-θεολογικοί ψευδοδιαλόγοι», πού □προσκοπο□ν ε□ς τήν □ τ□ς □ρθοδοξίας. Μάλιστα, κάποιιοι □ξ α□τ□ν □χουν μεταλλαχθ□ σέ λατινόφρονες "□ρθοδόξους θεολόγους". Τέτοιου ε□δους θεολογίες δαιμονολογίες καί Θεομαχίες.

□ Ο□κουμενισμός ε□ναι □παναίρεσις τ□ν α□ώνων. Ε□ναι τό σύνολο τ□ν α□ρέσεων πού σκοπό □χει νά □λλοιώσ□ καί τελικ□ς νά □ξαφ□ Όρθοδοξία.

Κάθε μέλος τ□ς □ρθοδόξου Καθολικ□ς □κκλησίας πρέπει νά μάχεται κατά τ□ν α□ρέσεων καί τ□ν α□ρετικ□ν, πολλ□μ□λλον ο□ Πατριά Άρχιεπίσκοποι, Μητροπολίται, Έπίσκοποι, Ίερείς, Μοναχοί καί Μοναχές.

□ρχοντες δέ καί □ρχόμενοι φέρομε □κεραία τήν ε□θύνη □νώπιον το□ Θεο□ □ταν γνωρίζωμε ποιό ε□ναι τό θέλημά Του καί δέν τό □φαρμόζωμε, □ μās λέγει ό Προφήτης «...λάλησον τοίς υιοίς του λαού σου... καί άκούση...» (Ίεζεκ. ΛΓ´ 1-7)

□λλά καί □ν Πατριάρχαι, □ρχιεπίσκοποι, Μητροπολι□ται, □πίσκοποι κλπ. □γκαταλείψουν τά ποιίμνια, □ □ρθόδοξος Καθολική □κκλησία, □χι μόνον □πιβιώσ□, □πως συνέβη καί ε□ς τό παρελθόν, □λλά καί θά θριαμβεύσ□. Πλαν□νται πλάνην μεγάλην ο□ ο□κουμενισταί. □ θρίαμβος τ□ς □κκλησί Χριστού είναι δεδομένος.

□ μαρτυρία μας, □ □μολογία μας καί □ □γ□νας μας δέν ε□ναι γιά τόν θρίαμβο τ□ς □ρθοδοξίας, γιατί □ θρίαμβοσε□ναι δεδομένος, □ ε□ναι γιά τήν σωτηρία τ□ν ψυχ□ν μας. Πρέπει □λοι μας, Κλ□ρος καί λαός, νά ζο□με □ν μετανοί□, διά προσευχ□ς, □γρυπνίας, συνεχ

□παγρυπνήσεως, μέ □ρθόδοξο □θος, βιώνοντας τήν Πατερική παράδοσι καί τό □σκητικό □δε□δες, □τσι □στε, □ταν χρειάζεται, νά □ργαζώμεθι τήν □ρετήν τ□ς □μολογίας. Κάθε □ρθόδοξος Χριστιανός □χει χρέος νά καταθέτ□ τήν □ρθόδοξον μαρτυρίαν καί □μολογίαν του, □ννοε□ται πάντοι μόνον έντός Έκκλησίας.

Τονίζομε τέλος καί □πογραμμίζομε □τι □ ε□θύνη δέν βαρύνει □ποκλειστικ□ς καί μόνον τόν Κλ□ρο καί τόν Μοναχισμό. □λος □ κόσμος □λοι μας φέρομε μεγάλη ε□θύνη γιά □λα α□τά πού συμβαίνουν, λόγ□ τ□ς □δικ□ς μας □διαφορίας, □μετανοησίας καί □ποστασίας. Ζα μέσα ε□ς □πέραντον □μαρτίαν καί περιφρονο□με θεληματικ□ς τίς □ντολές το□ Θεο□. Πρέπει νά □ναλάβωμε τίς ε□θύνες μας κα □ργαζώμεθα πρωτίστως γιά τήν μετάνοιά μας καί τήν σωτηρία τ□ν ψυχ□ν μας. □δέ μετάνοια □ς καρπό θά φέρ□ καί τήν □μολογία τ□ς Πίστewς.

Εΐθε όλοι μαζί άκαταπαύστως έν μετανοία νά δίνωμε τό παρόν στους ιερούς άγώνες, όταν ή Πίστις εΐναι τό κινδυνευόμενον.

«Διά Σιών (Όρθοδοξίαν) ού σιωπήσωμεν».

Άμήν.

ΥΠΟΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

(1). Συμπληγάδες Πέτρες: Ε□ς τήν □λληνική μυθολογία φέρονταν □ς δύο πολύ μεγάλοι □ψηλοί καί □πότομοι βράχοι πρό θαλασσίου στενο□, όποιοι άνοιγόκλειναν μέ άποτέλεσμα νά συντρίβωνται τά διερχόμενα πλοΐα εις τό μεταξύ τους στενό πέρασμα.

(2). Κυλώνειον □γος Μέ τό □νομα "κυλώνειον □γος" □μεινε γνωστή ε□ς τήν □στορία μία σειρά □πό δεινοπαθήματα καί θεομηνίες πού □πληξα □ρχαία □θήνα (7ος α□□νας π.Χ.) καί πού □ποδόθηκαν ε□ς τήν □ργήν τ□ν θε□ν διά τήν σφαγήν τ□ν □παδ□ν το□ Κύλωνα. □ Κύλων □το □θι ε□πατρίδης □λυμπιονίκης καί γαμβρός το□ τυράννου τ□ν Μεγάρων Θεαγένη. Τό 612 □ 600 π.Χ κατέλαβε μέ πραξικόπημα τήν □κρόπολι τ□ □θην□ν μέ τήν βοήθειαν τ□ν Μεγαρέων. Ο□ □θηνα□οι □λευθέρωσαν τήν □κρόπολιν καί σκότωσαν τούς Μεγαρε□ς, ο□ □πο□οι παραδόθηκ □ Κύλων κατάφερε νά διαφύγη.

(3). Καυδιανά δίκρανα: □ φρ□σις σχετίζεται μέ τήν □στορία τ□ς □ρχαίας □ταλικ□ς πόλεως Καύδιο καί ε□δικώτερα μέ τήν □ξευτελιστική □τρωμαϊκο□ στρατο□ καί τόν α□χμαλωτισμό του □πό τούς Σαμν□τες καί τόν □ξαναγκασμό του νά περάσ□ κάτω □πό ταπεινωτικό Ζυγ□ □ποτελο□νταν □πό δύο δόρατα καρφωμένα ε□ς τό □δαφος καί □να τρίτο □ριζόντια □στε νά σχηματίζεταιΠ.Μ.Μεταφορικ□ς, □ φρ□σις σημαίνει τό έντονο έξευτελισμό πού ύφίσταται κανείς έξαναγκαζόμενος νά παραδεχθ□ ταπεινούς καί άπαραδέκτους όρους.

(4). Μορφέας: Ό υιός τοϋ ύπνου καί θεός τών όνείρων εις τήν άρχαία έλληνική μυθολογία.

(5). Μανδραγόρας: Δικότυλο φυτό γνωστό άπό τήν άρχαιότητα γιά τίς ναρκωτικές του ιδιότητες.

ΧΡΙΣΤΟΥΪΦΑΝΤΟΣ

aktines.blogspot.gr

Ελλήνων νέα